

3400.

В Човека вярвам с вяра безгранична
Обаче във човечеството – не!
Аз мразя склонността му безкритична
Пред вождове да гъне колене.

Навремето то без да разсъждава
За бог едно еврейче си избра
И океан за неговата слава
От кръв се ля... И в име на мира!..

И кой ли не го лесно ръководи!
Ефрейтор луд или лукав циник!
Вървят след тях покорните народи,
За да умират с тържествуващ вик.

Но все пак вдигат се по някой път,
Един потисник с друг, за да сменят.

3401.

*Има ли по-голяма човешка
катастрофа от комунизма?!*

Развихрянето на най-долни страсти...
Това им е успехът! Няма друг!
В основа е на всичките им власти,
Обединени във червен юмрук.

Омразата – единствената сила
По-ненаситна и от любовта,
По техен план е досега убила
Сто милиона хора на света.

От малък грях се съвестта събужда,
Големият я кара да заспи
И от пробуждане да няма нужда,
Докато комунизмът се крепи.

Но той след незаконното си раждане
За щастие загина от преяждане.

3402.

Не е ли той машина за нещастие -
Диктаторът - крадецът на блага?
Не е ли неговото пълновластие
Верига за народната снага?

Крепят го робските извечни навици,
Калявани през мрачни векове,
Добре дошли за хищните пиявици
Сред вътрешни и външни врагове.

След многократното освобождаване
Неволята се трайно утвърди –
От себе си сме ние побеждавани
Сега, преди и още по-преди.

Вместо глава, когато има тиква,
Човек, оказва се, на всичко свиква.

3403.

Покойница е средната ни класа,
А нявга бе обществена опора,
Загина тя и даже вампиряса,
Безплътна за да скита из простора.

Могла е все пак спешно да избира
Как собствената гибел да подготвя –
С богатството да се кооперира
Или при бедните да хвърля котва.

Животът се прекъсна по средата –
Изчезнал център между два безкрая,
На бедните окапват им месата,

А свърхбогати изкупуват рая,
Докато в жертва Правдата принесена,
На райските врати виси обесена.

3404.

Литературните критици???!!!

Полезни сте, макар че сте безплодни –
На творческата гилдия евнусите,
А бързате все с чувства блгородни
И вие от изкуството да вкусите.

Но няма как! Отказва ви съдбата
На гения вълшебните селения,
Най-много да ви пусне до вратата
Чрез тягата на чужди вдъхновения.

Ще зърнете от неговия блясък,
За да го после пламенно възпеете
Или да го опропастите с трясък
На алената власт според идеите.

А иманентно експлицитната ви реч
От родния език стои далеч.

3405.

Убитите за Правда намаляват
Със всеки безнадежден божи ден...
Нима смекчен е на тирана нравът
Или от злоба е преуморен?

Модерни са убийствата за вяра
И Бог тук носи главната вина,
Че на човек възложил е товара
Как се тълкуват божи писмена.

И в тази смъртоносна дреболия
Се смесват праведна и грешна кръв
С безкрайни състезания кои я
Прилагат правилно и кой е пръв.

А Правдата и Свободата днес
Не се римуват с общия прогрес.

3406.

*По републиканското Черноморие все
още има заливи, запазени за принцеси.*

Една комунистическа принцеса
Си построила замък на брега,
Парите за строежа откъде са
Бе много строга тайна досега.

Но ето, изведнъж светът узнава
Защо тя пребогата е била –
Постигнала си е пари и слава
Чрез много труд с шивашката игла.

Напразно искат врагове да скрият
Как блгородна прави я трудът
И заедно със жертвите вопият...
Управниците предано мълчат.

Да, комунизма буря го отнесе,
Но ни остави своите принцеси.

3407.

За планове на хиляди сражения
Човек в архива може да чете,
Но сигурно, без всякакво съмнение,
Не ще намери думата „дете”.

Децата са обаче там. Невписани.
Те стават видими във кобен час,
Когато от войната са орисани
Да бъдат жертвите на всяка власт.

Пред взрива смъртоносен на снарядите
Невинността им е ненужен щит,
Но тя спомага да дадат наградите
На генерала, под пагона скрит.

Унищожените деца мълчат.
Те няма никога да порастат.

3408.

*Периодичните срещи на
Т. Живков с писателите...*

Пределът на човешко унижение
Се крие някъде в безкрайността,
Но все пак мога с грубо приближение
Да означа граничната черта.

Откривам я във срещите писателски
Със дълготрайния народен вожд,
Където словоблудствата ласкателски
Се леят с невъобразима мощ.

Усмивки, клетви за любов, прегръщане,
Хвалебствия достигащи до страст,
Несвикналия водят до повръщане,
Но свикнал съм на тези сцени аз.

Участниците в срещите „на живо”
И досега живеят си щастливо.

3409.

Той бе червен партиен секретар –
Професор по научен комунизъм,
Пренасяше идейния товар
Със вяра, преданост и оптимизъм.

Сърдечно мразеше собствеността,
Особено когато тя е чужда,
Но в него падането на властта
Започна нови мисли да подбужда.

Превърна се със скок в социолог,
Чрез връзки взе партийните гаражи,
Експроприира пететажен блок
И после си закупи трактор даже.

Държи го в тайна уж, но ние знаем,
Че по селата дава го под наем.

3410.

Когато всички почнат да забравят,
Безпаметност обхваща обществото,
Жреци злостта на комунизма славят
И я приветстват в храма на Доброто.

На жертвите ненужна е защита,
Не се събуждат те от сън мъртвешки,
А гибелта им чрез Закона скрита
Убийците наричат „плод на грешки”.

„О, нека сме единни и достойни!”
Зоват навред палачи възродени,
Превърнали се в птички сладкопойни
И с акт за чисто минало снабдени.

Те правят се, че вярват от сърце
В съюза нежду вълци и овце.

3411.

Тиранът чувства нужда да убива:
Системно, неизменно, всеки ден,
Дори и да не среща съпротива
Със смърт обилна е презапасен.

Той също като Господ всичко знае,
Но има и загадки в своя път:
Печалбата от много смърт каква е,
Щом все пак доста няма да умрат?!

На него му са нужни подчинени,
А и палачи – (важен персонал!),
И затова той често нощем стене,
Че не постига своя идеал.

Излиза, че тираните всевластни,
Са незадоволени и нещастни.

3412.

*Писателят не бива да бъде слуга на
онези, които правят историята, а на
тези, които я изтърпяват. (Албер Камю)*

Безумието – вечният двигател
На страшни исторически събития,
Кой дявол на Земята го е пратил,
Да бъде извор на кръвопролития?!

То ражда злия демон на войната,
На Марс непоправимите следовници,
И жертва бъдещето на децата
Във чест на генерали и полковници.

То всички до един ще надживее,
Ще властва безразделно над планетата,
А в мамещата Вечност ще отвее
На цялото човечество парчетата.

И чак тогава в нашия Всемир
Ще може да настъпи траен мир.

3413.

Колумб на запад, все на запад плува,
Напред, напред към неизвестността,
На яве приказни царства сънува
И с тях подхранва своята мечта.

Но няма бряг. Флотилията смела
С метежи среща адмирала свой -
Земята се оказва по-дебела
Отколкото си е представял той.

Накрая все пак се открива суша,
Лъжлива Индия, с прекрасен бряг,
Тя е омайно дива и красива,
Невинността е главният ѝ враг.

Доколкото съм аз осведомен,
Врагът набързо бива победен.

3414.

Те жертви са на творческо безсилие,
Но вечно устремени са нагоре,
Помага им покорство в изобилие,
С което пълнят родните простори.

С кои ли власти те не се прегръщаха!
Кои ли вождове те не възпяха!
В какви ли не влечуги се превръщаха,
Къде ли не за плячка не пълзяха!

Размина им се. Днес успокоени са,
Че няма никой да им търси сметка,
Задяват се с футбола и тениса
В спечелената своя златна клетка.

И готвят ново собствено издание
На „Престъпление без наказание”.

3415.

Какво се крие в името „народ“? -
То е букет от противоположности
Под знака за единен произход
И неограничени невъзможности.

Един използва своето перо,
За да го възхвалява до забрава,
А друг, все уж за негово добро,
Със хулни думи го оклеветява.

Те мислят, че намират се извън
Народа си... Затуй на ум го учат,
А той търпи нестройния им звън,
За който сребърници ще получат.

И всеки вътрешно е убеден:
Спасителя е в него прероден.

3416.

За изучаване на подлостта
Учебник няма как да се намери,
А тя, и в центъра, и по места,
Се разпростира в шеметни размери.

Защо ли лицемерно я кълнат?
Тя част е от държавната управа,
В страната ни владее всеки кът
И всеки трайно ѝ се подчинява.

От подлост никой тук не е умрял,
Докато честността мре всекичасно,
Светът за нея още е незрял,

За нея винаги в света е тясно,
Щом подлостта в родината ни мила
Е най-производителната сила.

3417.

Страданията в драми и новели,
Предимно свързани с моминска чест,
Девиците да впишат са успели
Сред фантастичните сюжети днес.

Те имат свобода на голотата,
Която харчи се добре навред,
Донейде тя замества красотата
И ражда не един просперитет.

Така мнозина чувстват се доволни,
Че правдата успя да победи,
Но знаят ли как с действия подмолни
Парите бият всички свободи?

А мюсюлманските моми без шанс
Все още чакат своя Ренесанс.

3418.

Не са ли робствата като цветята? –
Те също имат свои цветове,
Безцветна май е само Свободата
И в сънищата ни, и на яве.

За черно турско робство и робия
През сълзи пее родният певец
И този черен цвят не ще измие
Кръвта на най-големия храбрец.

Почерня той завинаги душата
И робът си остава вечен роб,
Дори на Празника на Свободата,
Дори когато легне в своя гроб.

Но историците със снизхождение
Говорят за освобождение.

3419.

Припомням си как БКП, покойната,
Ни убеждаваше със хитрост ловка
Да ставаме „отличници по бойната
И политическата подготовка”.

Врагът ни приласкаваше с покварата
На разни битълси и кока-кола,
Но нас идейно ни крепеше вярата
Към Вожда и желязната му воля.

За тодорживковчетата в страната ни
Подготвено бе бъдеще прекрасно
И предани на Вожда бяхме смятани,
А с него бяхме вредом пълновластни.

Съборен беше ти, о, Вожде скъпи,
Но ни един за теб не се застъпи.

3420.

*При комунизма концлагерите
са част от околната среда.*

Със помощта на няколко семейства
Ненавистният на народа вожд
Необезпокояван дерибейства
Над моята Родина ден и нощ.

Той знае за безкрайната омраза
Към него и към злия му режим,
Но всяка съпротива с ярост смаза
И мисли си, че е непобедим.

Напредъка с овации приветства,
Но обитава средни векове
И само със средновековни средства
За нас червено бъдеще кове.

Усърдно изпълнява своя план
Във „Ловеч”, „Белене” и „Куциян”.

3421.

*Една официална причина за смърт
в лагера „Ловеч” е „слънчев удар”.*

За „пещерния антикомунизъм”,
Това просташко словосъчетание,
Не искам в пререкания да влизам,
Нито да препоръчвам покаяние.

Убиец иска да ме поучава
Как със добре подбрани изречения
Ще трябва като подвизи да славя
Аз неговите гнусни престъпления.

Той бил допуснал грешки на растежа,
Но в името на общото добруване,
А вътре зад концлагерната мрежа
Са хората, прибрани за летуване.

През зимата обаче не разбирали
Как все от „слънчев удар” са умирали.

3422.

Героите обичат Свободата,
Но тези обич рядко се споделя,
Изчезват те след края на борбата
По силата на тайнствена повеля.

Наградата: или медал надгробен,
Чрез който, казват, се обезсмъртяват,
Или хранилката на пост удобен
Където трайно се обезличават.

Непобедимите са победени
От славата за подвизите свои,
Но на властта в блестящите премени
Кой ще познае бившите герои?!

А бъдещето срещу тях е зинало
И ги поглъща с цялото им минало.

3423.

Борбата на Хитреца със Мъдреца
Е между Саваот и Велзевула
И вечно победител е Хитреца
И вечно с резултат едно на нула.

Неравни са воюващите сили,
Хитреца разполага със лъжата,
Която дяволчета лекокрили
Са размножили вредом по Земята.

Тя лесно всяка мъдрост побеждава
И няма кой със жалби да я трогне –
На мъдростта с почернената слава
И Господ-Бог едва ли ще помогне.

Объркал е той техните съдби
При Сътворението може би.

3424.

Наслада от неблагоприятността
Успяват да извличат много хора,
За бързия възход помага тя,
На съвременността ни е опора.

Тя може да се прероди във мъст
Към този, който нявга е помагал,
Най-важния разпънаха на кръст,
Макар че Бог за син го бе предлагал

На благодарността се чества ден,
Но на неблагодарността – година
И в този свят, прекрасно уреден,
Злината съществува без причина.

А Лайбниц хвали го чрез сметки сложни
За най-добър от всичките възможни.

3425.

Нормалността, уви, е нарушение
И със закон у нас е забранена,
Отхвърля я общественото мнение,
Тя за затвора е предназначена.

Със нея свързано е неудобството
За всеки благодетелен владетел,
Който изконно предпочита робството
Като най-евтината добродетел.

Заплашени от тези обстоятелства
Нормалните живеят нелегално,
Избягват всякакви предизвикателства

Към властите – глобално и локално,
И чувстват как на Времето под шлема
Спокойна ненормалност ги обвзема.

3426.

България – една безсрочна пленница...

Започнаха с престъпна разпродажба
И свършиха със пладнешко разграбване,
Но не признаха, че това е кражба,
А казаха: ”Диета за отслабване”.

И тя отслабна с хилядите хора,
Избити пред олтара на Родината –
Великомъченица на терора
И тънеща на комунизма в тинята.

Бе загубата непосилно тежка,
А фанатиците – без угризения,
Убийствата оказаха се грешка,
Но тя не предизвика възкресения.

Убийците обаче от диктатори
Се преродиха във експлоататори.

3427.

От памти века Справедливостта
Е лесно побеждавана от Силата,
Но чакат много хора по света
Все пак на Справедливостта закрилата.

В ума на древния питекантроп
Убийствено проклятие е вписано,
Да търси правдата си чак до гроб!..
Дори потомството му е орисано...

Самоубийственият ген до днес
Бележи с кръв човешкото развитие,
А битките за правда и за чест
Превръща в исторически събития.

Най-странно е, че негови носители
Все още стряскат повечето жители.

3428.

Общуването с действителността,
Не е ли същината на живота?
Веднъж теб може да притисне тя,
Друг път ти сам нахлузваш си хомота.

На комунизма страшният терор
Осакати народа ни навеки
И вместо да сме във един отбор
Омразни сме си всеки срещу всеки.

Смъртта безропотно поевтиня,
Поскъпнаха красивите надгробия,
А прелестната някога страна
Нещастieto алено зароби я.

Но Вазов от портрета ни шепти:
Отечество, как хубаво си ти!

3429.

Заблудите на цял един народ
Чрез избори, уви, не се лекуват!
Необходим е дълъг период,
Докато лудите се налудуват.

Те си уреждат собствени борби,
Един друг се обкичват със медали,
А вождът им навсякъде тръби,
Че принос нов те на света са дали.

Не всички лудостите му търпят,
Опитват се да спорят с него хора,
Но уверяват се за кой ли път,
Че лудият предимство има в спора.

Ако за разговор настъпи час,
Той чува само своя собствен глас.

3430.

Величие фалшиво разпродава
Продажен безпросветен вестникар
И не един търсач на бърза слава
Купува стоката на битпазар.

„Съвременен класик”, „гигант духовен”,
„Велик лирик”, „владетел на Парнас”,
Родени са от напъна върховен
Да бъде хвален, който е на власт.

Хартията е крайно търпелива,
Безропотен е кроткият ефир
И вестникарят за пари обвива
С хвалебствия поредния тъпир.

По този начин няколко безличия
Се уредиха с временно величие.

3431.

Салон препълнен с хора без лица,
Президиум и много смърт и плач,
А също маршируващи деца,
Прославящи Великия палач -

Това е лик на комунизма днес,
Запазен във душевния ми взор
Над всички други образи с превес,
Родени във държавата-затвор.

Не се поддава на промени той,
Неизтриваем е като клеймо,
Прикрива други ужаси безброй
Чрез знаците на тайнствено писмо.

Безсилна се оказва старостта
Да спре капризите на паметта.

3432.

*Вътрешновидовите убийства при **Homo Sapiens** са шесткратно повече от средната стойност за другите млекопитаещи.*

В прегръдката си днес жестокостта
Обхваща континенти и морета,
Като помощник важен на властта
По цялата измъчена планета.

Какъв е мрачният ѝ произход?
Не е ли тя родена сред дворците?
Или чрез нея бедният народ
Мъсти за синовете си избити?

Първопричините се крият в мрак
Потънали във прадалечно време,
Човек когато е научил как
Дома на своя ближен да отнеме.

И от тогава, докато блаженства,
Жестокостта му се усъвършенства.

3433.

Монолог на един обществен деец.

Със пълна такса-самоунижение
Аз станах на тирана приближен,
Спечелих неговото снизхождение
И право да се кланям всеки ден.

Материализират се поклоните -
За златна лихва те са ценен влог,
Така се извисявам над законите
И към безсмъртието правя скок.

Набрал съм вече скорост. А посоката
Ми мъдро определя моят вожд,
Идейно за да рекламирам стоката,
Която пази неговата мощ.

Съставките ѝ са добре известни:
Оръжия, лъжи и бодри песни.

3434.

Държава без страхливци и герои
Е моят невъзможен идеал
И извор на стремленията мои
Към свят, за който дълго съм копнял.

Каква любов у всекиго извира,
Заветната за всички дума „мир“!
Ехти тя безпределно из всемира,
Навсякъде прославяна безспир.

Но пламъци барутни я обгръщат,
Променят името ѝ в боен вик
И във братоубийство я превръщат,
За да се сбъдне подвигът велик.

От подвизи Земята се пресити,
Мирът обаче гине при мечтите.

3435.

Професия? – Министър!

Квартирата му е като дворец,
Но скоро ще е още по-голяма,
По всичките въпроси той е спец
И втори като него нигде няма.

Мнозина искаха да го сменят,
Но той е с преимущество безспорно
И министерства не за първи път,
Защото е създание придворно.

Аги, пожарникари и царе
Поемат оголялата държава,
Но винаги за него е добре –
Той е духът на тяхната прослава.

На преходност е всеки друг обречен,
Обаче той е всемогъщ и вечен.

3436.

По Никола Фурнаджиев.

Моя светла неволя и пленница,
Оглушала от радост и мъка,
Косите ти в кърви облени са
След страшната, майко, разлъка!

Като луд се промъквам през драките
И търся червена пътека,
Оглеждам тълпите в бараките,
Но няма го, няма Човека.

На сватба приканвам народа ни,
На пир и на празнични срещи,
Но тъгува в разруха природата
И облива се в сълзи горещи.

А Бог-син от вечния кръст
Ме тегли към черната пръст.

3437.

*„Враг хитер, в нем звериная
злоба - смотри в оба!” (Плакат).*

Да има непрекъснато противници
За комунизма е насъщна нужда,
А в стадото на вярващи наивници
Това кошмар със призраци подбужда.

Веднъж противниците са кулаците,
Друг път назадничевите идеи,
Ръцете без мазоли и казаците,
А също всички лекари-евреи.

И тях ги ликвидират настъпателно,
И най-жестоко (ако са невинни),
И с разяснение последователно
На важни оправдателни причини.

Така човечеството намалява,
Но правоверното ядро остава.

3638.

Изтича неприветливият ден,
Палачите са мрачни и унили,
Днес никой враг не е обезвреден
И за усмивки даже нямат сили.

Какво ще правят щом ги съкратят?
Те имат и дечица, и съпруги,
А враговете вече стават кът,
Заплашва криза техните услуги.

Но Партията-майка защити
Най-верните от своите войници,
С научни титли тя им заплати
И ги превърна във академици.

Не малко даже станаха прочути
Като директори на институти.

3439.

Лежи сред собствената си урина
Бащата на човешкия прогрес
И никой от пазачите – дузина
Не смее да го навестява днес.

Те мислят, че водачът си почива,
А всъщност е починал вече той
И личността му противоречива
Е в царството на вечния покой.

Страхът обаче волята смразява,
Трупа му пази, като че е жив,
А сонм поети в негова прослава
Плетат от стихове венец красив.

По навик стар (обаче вечно нов!)
Страхът се обявява за любов.

3440.

Не са ли революциите грешка,
Превръщана редовно в престъпление,
Насмешка над надеждата човешка
За правда и духовно просветление?

Една жестока власт заменя друга,
Едно след друго следват беззакония,
Убийствата превръщат се в заслуга,
А в празник – всенародната агония.

И всичко се повтаря методично
Чрез исторически кръвопролития,
Задружно мре се, но поединично
На бедния човек не вярва сития.

А Свободата вечно е примамка
За давец, който се лови за сламка.

3441.

Чрез веселите песни богатее
Грижовната държавна диктатура,
Народът е принуден да ги пее
И да гради с тях алена култура.

Запяват ги деца с очи лъчисти,
На родното училище прад прага,
Войници пеят, пеят лагеристи
Във съпровод на тежката тояга.

Мрат хората под звуци животворни,
А с труповете им гоят прасета,
Отнемайки на червеите торни
Природосъобразната диета.

И се оказва, че страната цяла
Се е превърнала в концертна зала.

3442.

Възторжените си аплодисменти
За нас бе много трудно да възспрем
Пред погледа на мрачните агенти,
А те ни любеха, но не съвсем.

Как стана, че партийната ни вярност
Се сякаш моментално изпари
И бе сменена от неблагодарност,
С омраза съчетавана дори?

За нас еднопосочните билети
Към капиталистическия ад
(с пороците му, от Карл Маркс възпети)
Са най-мечтаното на този свят!

А за България деца сме нейни,
Макар и да не сме праволинейни.

3443

Завиждам им не само за летежа,
Но и за волната им безграничност –
За тях на границата няма мрежа,
Не им е нужен лист за самоличност.

Летят над роби и над господари,
Над просешки колиби и палати,
Над нови разрушения и стари –
Безумни, жизнерадостни, крилати...

Не се боят от правдата човешка,
Променяне по два пъти годишно,
На нея даже гледат със насмешка
И да я спазват смятат за излишно.

Природата неправа е била,
Че не на всички дала е крила.

3444.

Модерен етюд.

Безпътни влакове кръжат по нейните мигли,
Но жената не усеща пропастта,
Тя мисли за нещастната луна,
Доведената дъщеря на слънцето и на
Мълчанието, а също на недоизказаните лъжи,
Които затова на истини приличат...
Кога последствията ще станат причина
На нашето възшествие?
Уви, сламата ще натежава като злато
В пригръдките на сладката посредственост
И ще пази чуждата мъка с наша горест,
Но няма, няма престъпление без полза,
Когато съдиите си подадат ръка
Във името на нявгашната правда!

3445.

*Ihr Hunde, wollt ihr ewig leben?
(Friedrich II., der Große)*

Едните пращат другите на смърт,
Самите те оставайки на завет –
Това е принцип неизменно твърд,
Чрез него подвизите се създават.

„За Негово Величество да мрем!“
По смисъл означава „Мрете вие!“
И ние мрем за царя щем – не щем,
Смъртта ни неговия страх да скрие.

Страхува се за царската си плът,
От поп-безбожник нявга осветена...
Днес вождове вървят по този път
С война да стъпчат цялата Вселена.

Кой може този ужас да търпи
Освен обезчовечени тълпи?!

3446.

*И Господ, Бог твой, ти каза: Ти ще посещ
Моя народ. (Паралипоменон, 11:2)*

Блести от радост думата „народен”!
Превръща в святости какво ли не.
Мерило тя е за народ свободен
Или пък за освободен поне.

Народни гробища, дворци, затвори,
Народни паркове, народен съд,
За власт народна даже се говори,
Макар с заекване по някой път.

Будителите също са народни,
Артистите – народни през един,
Дори „игнатовчетата” безплодни
И те снабдени са с народен чин.

Но чуди се народният деспот
Народен ли е всъщност цял народ?

3447.

Куршум поставя на живота точка
И войнът се превръща във площад,
Където името, вградено в плочка,
Го прави на безсмъртие богат.

Оратори ще му крещят над гроба,
Че не напразно длъжен бил да мре,
А някаква прочувствена особа
За него стихове ще подбере.

Във същност той загинал е напразно,
Тъй както гинат всички на война,
Но тук възторгът средство е предпазно
От истината в тежки времена.

И имената на герои млади
Ще носят стадиони и площади.

3448.

*Не се съветвай с ленив роб – за много
работи. (Книга Премъдрост, 37:13)*

Прелиствам ли най-мъдрата от книгите
Със Стария и Новия завет,
Узнавам, че на робството веригите
Са стожер на обществения ред.

Сред много мъдрости и поучения
За роби също има редове –
За тяхната съдба и поведение
През дни, години и през векове.

Не пророкуват никъде пророците,
Че робството все нявга ще отмре,
Не го и причесляват към пороците,
Светът със него чувства се добре.

И затова на хората се струва,
Че то било е и ще съществува.

3449.

Народът наш – послушен, управляем,
Европата го приюти под наем,

След като вождове със мозък плосък
Държавата превърнаха във просяк

И някога цъфтящата Родина
Днес проси от чужбина милостиня.

Кобурги, комунисти, олигарси,
Прибираха без милост едри парси

И начини намираха да може
Да смъкнат от гърба му девет кожи...

От робството си турско-анадолско
Запази той търпението волско,

Но все пак още вярва във лъжата,
Че някой ще му върне Свободата.